

ĐAVO
ŽELI
SLAVU

Lorin
Vajsberger

Prevela Nataša Andrić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

*Za Dejnu, moju sestru i najbolju,
doživotnu prijateljicu*

1.

Čovek za klavirom

KADA se metro, škripeći, konačno zaustavio u Frenklinovoj ulici, Bruk je gotovo pozlilo od brige. Pogledala je na sat, po ko zna koji put u poslednjih desetak minuta, pokušavajući da ubedi sebe da nije smak sveta. Njena će joj najbolja prijateljica, Nola, oprostiti, moraće da joj oprost, čak i ako je zaista mnogo kasnila. Progurala se prema vratima kroz strašnu popodnevnu gužvu, nesvesno zadržavajući dah među svim tim telima, i dopustila da je odvuku ka stepeništu. Kao po komandi, svi izvadiše mobilne telefone iz tašni i džepova, ćutke formiraše red i poput zombija krenuše desnom stranom betonskih stepenica. Marširali su ujednačeno kao vojnici, prazno zureći u majušne ekrane na dlanovima.

„Sranje!“, začu kako uzvikuje punija žena pravo ispred nje, a kroz nekoliko trenutaka shvatila je i zašto. Čim je izašla napolje, sručila se kiša, snažno i bez upozorenja. Ono što je do pre samo dvadeset minuta bilo sveže, ali prijatno martovsko veče, pretvorilo se u ledeni očaj s grmljavinom; vetar i kiša šibali su kao ljudi, tako da je uskoro bila potpuno mokra.

„Do đavola!“, pridružila se horu psovki koje su dopirale sa svih strana, dok su se ljudi izvlačili kišobrane iz torbi ili se štitili novinama. Pošto je s posla trknula kući da se presvuče, nije imala ništa sem male (i nepobitno ljupke) srebrne tašne da se zakloni od nevremena. *Zbogom, frizuro*, pomisli i potrča ka restoranu, udaljenom tri bloka. *Nedostajaćeš mi, šminko. Bilo je lepo družiti se s vama, prelepe nove antilopske čizme sa štiklom, za koje sam dala pola nedeljne plate.*

Bila je skroz mokra dok je stigla do *Sotoa*, skromnog i prijatnog mestačeta gde su se ona i Nola sastajale dvaput ili triput mesečno. Pasta nije bila najbolja u gradu – verovatno čak ni u bloku – niti je ambijent bio nešto posebno, ali *Soto* je posedovao druge, važnije draži: razumnoj cenu za pun bokal vina, ubistveni tiramisu i pravog, zgodnog italijanskog šefa sale, koji je njima dvema, kao starim mušterijama, uvek ostavljao najskriveniji sto, u dnu restorana.

„Hej, Luka!“; pozdravi Bruk vlasnika, skidajući vuneni kaputić i nastojeći da ne otresa vodu. „Je li stigla?“

Luka spusti ruku na telefonsku slušalicu i pokaza olovkom preko ramena. „Po običaju. Koji je razlog za seksi haljinu, *cara mia*? Želiš li prvo da se osušiš?“

Ispravila je pripijenu crnu haljinu obema rukama, moleći se da je Luka u pravu, da joj je odeća seksi i da dobro izgleda. O tom komadu garderobe počela je da razmišlja kao o radnoj uniformi. Kombinujući je sa štiklama, sandalama ili čizmama, u zavisnosti od vremenskih prilika, nosila ju je skoro na svakom Džulijanovom nastupu.

„Već prilično kasnim. Je li poludela?“; upitala je, gužvujući kosu, u očajničkom pokušaju da spreči predstojeći napad kovrdžanja.

„Popila je pola bokala i još nije spustila mobilni. Bolje da odeš tamo.“

Poljubiše se triput u obraz, čemu se Bruk isprva protivila, ali je Luka insistirao.

Duboko je udahnula i uputila se ka stolu. Nola je sedela zavaljena u separe. Sako joj je bio prebačen preko naslona, a mornarsko plav kašmirski pullover isticao lepo oblikovane ruke, u kontrastu s predivnom maslinastom kožom. Stepnasta kosa do ramena delovala je otmeno i seksi, plavi pramenovi sijali su na mekom svetlu, a šminka joj je bila vlažna i sveža. Niko ne bi rekao da je upravo provela dvanaest sati na berzi, vrišteći u mikrofon.

Njih dve se nisu poznavale sve do drugog semestra završne godine na Kornelu, mada je Bruk, kao i ostali studenti, čula za Nolu. Plašila je se i divila joj se u jednakoj meri. U poređenju s ostalim devojkama, koje su nosile ravne antilop čizme i dukseve s kapuljačom, manekenski vitka Nola forsirala je cipele s potpeticom i blejzere. Osim toga, nikada, ali nikada nije vezivala kosu u konjski rep. Pohađala je elitne škole u Njujorku, Londonu, Hongkongu i Dubaiju, gde joj je radio otac,

investicioni bankar, i uživala u slobodi koja pripada jedincima i jedinicama izuzetno zaposlenih roditelja.

Svi su se pitali kako je završila na Kornelu umesto na Kembriđu, Džordžtaunu ili Sorboni, ali se i bez mnogo pronicljivosti videlo da nije bila naročito impresionirana. Dok su se ostali bavili aktivnostima u studentskim organizacijama, ručavanjem u *Ajvi rumu* i napijanjem po barovima u univerzitetskom gradu, Nola se držala po strani. O njenom životu ipak se ponešto znalo: čuvena veza s profesorom arheologije, česti dolasci misterioznih seksepilnih muškaraca u univerzitetsko dvorište, koji bi ubrzo zatim nestajali. Ipak, Nola je uglavnom pohađala nastavu i bila bolja od ostalih u svemu čega se dohvati. Zatim bi, čim dođe petak po podne, odjurila nazad na Menhetn. Upoznale su se na završnoj godini, na seminaru lepog pisanja kao izbornog predmeta. Trebalo je da jedna drugoj prokomentarišu kratke priče; Bruk se toliko uplašila da nije mogla ni da govori. Kao i obično, Nola nije delovala ni naročito zadovoljno niti uzrujano, ali komentar prve priče koju joj je Bruk prethodne nedelje dala – o ženskom liku koji se bori s izazovima u mirovnim snagama u Kongu bio je pun misaonih, pronicljivih primedaba i sugestija kakve Bruk nije mogla ni da zamisli. A onda, na poslednjoj strani, nakon niza dugačkih i ozbiljnih rečenica, Nola je nazvrljala: „P. S. Da razmotriš scenu seksa u Kongu?“ Bruk se toliko zasmejala, da je morala da se izvini i napusti učionicu kako bi se smirila.

Posle časa Nola ju je pozvala u kafić u podrumu univerzitetske zgrade, tamo gde niko od njenih prijatelja nikada nije išao. Nekoliko nedelja kasnije, Bruk je tokom vikenda počela da odlazi s Nolom u Njujork. Čak i nakon svih tih godina, Nola je bila previše neverovatna da bi se to moglo iskazati rečima, ali je Bruk bilo drago to što zna da njena prijateljica jeca dok na vestima govore o vojnicima koji se vraćaju kući iz rata, da je u potaji opsednuta željom da jednog dana živi u predgrađu sa savršeno belim ogradama, uprkos otvorenom ruganju takvom životu, i da se patološki plaši malih i žustrih pasa (izuzimajući Brukinog Voltera).

„Sjajno, savršeno. Ne, nemam ništa protiv sedenja za šankom“, reče Nola u slušalicu, zakolutavši očima prema Bruk. „Ne, nema potrebe da tražiš rezervaciju za večeru, hajde da ništa ne planiramo. OK, dobro

zvuči. Vidimo se.“ Prekinula je vezu i zgrabila bokal, sipajući sebi pre nego što se setila da bi mogla da natoči i Bruk.

„Mržiš li me?“ upita Bruk, spuštajući kaput na stolicu. Otpila je dug, veliki gutljaj, uživajući u aromi vina koje joj je klizilo niz jezik.

„Zašto? Samo zbog toga što pola sata sedim ovde sama?“

„Znam, znam. Stvarno mi je žao. Imala sam paklen dan. Dvoje nutricionista s punim radnim vremenom javilo je da im je loše što, ako mene pitaš, zvuči sumnjivo i mi ostali morali smo da im pokrivamo smene. Naravno, mogle bismo nekad da se sastanemo negde bliže meni. Onda bih možda i stigla na vreme...“

Nola je uhvati za ruku. „Slažem se. Stvarno cenim to što dolaziš čak ovamo. Šta ćeš, večera u Midtaun vestu jednostavno mi ne zvuči privlačno.“

„S kim si to pričala? S Danijelom?“

„Danijelom?“ Načas se zburnila. Zagledala se u plafon, pokušavajući da se seti. „Danijel, Danijel... Oh! Ma ne, s njim sam završila. Prošle nedelje sam ga stavila na probu i bio mi je čudan. Neverovatno nespretn. Ne, ovo je dogovor za sutrašnji sastanak s likom sa neta. Drugi ove nedelje. Kako sam postala tako patetična?“ Uzdahnula je.

„Ma, daj. Nisi.“

„Ne, stvarno. Patetično je to što mi je skoro trideset, a o dečku iz srednje još uvek mislim kao o jedinoj 'pravoj vezi'. Isto tako je patetično što sam član nekoliko onlajn agencija za pronalaženje partnera i što izlazim sa svim tim muškarcima. Ali najpatetičnije, što se graniči s neoprostivim, jeste što o tome pričam svakome ko hoće da me sluša.“

Bruk otpi još jedan gutljaj. „Teško da sam ja svako.“

„Znaš na šta mislim“, uzvratila Nola. „Da si jedina koja zna za moje poniženje, ni po jada. Ali toliko sam se srodila...“

„Lepo rečeno.“

„Hvala. Bila je jutros na kalendaru reči dana. Dakle, stvarno, toliko sam se srodila s tim poniženjem da više nemam kočnica. Juče sam dobrih petnaest minuta jednom od *Goldmanovih* najstarijih potpredsednika objašnjavala razliku među muškarcima na *Meču* i na *Nervu**. To je neoprostivo.“

* Misli se na vebsajtove koji se bave bračnim posredovanjem. (Prim. prev.)

„I, kakva je priča s tim frajerom sutra?“, upita Bruk, nastojeći da promeni temu. Bilo je nemoguće pratiti Noline veze iz nedelje u nedelju. Pitanje nije bilo samo s kim je, što je već izazov za sebe, nego da li očajnički želi muškarca uz kojeg bi se skrasila ili se gnuša posvećenosti i samo hoće da bude sama i uspešna, uživajući u vezama za jednu noć. To se menjalo brzo i bez upozorenja; Bruk nikad nije bila sigurna da li je ovonedeljni frajer „tako divan“ ili „potpuni fijasko“.

Nola obori trepavice i napući sjajne usne, kao da kaže: „krhka sam“, „slatka sam“, i „uzmi me“, sve u isto vreme. Očito je na ovo pitanje planirala dugačak odgovor.

Bruk se nasmeja. „Sačuvaj to za muškarce, na mene ne deluje“, slagala je. Nola nije bila klasično lepa, ali to nije imalo nikakvog značaja. Umela je da se dotera i zračila je takvim poverenjem, da je očaravala i muškarce i žene.

„Ovaj zvuči obećavajuće“, rekla je čežnjivo. „Sigurna sam da je samo pitanje vremena kad će otkriti neki kolosalni nedostatak, ali dotle ću ga smatrati savršenim.“

„Pa, kakav je?“, navaljivala je Bruk.

„Mmm, da vidimo. Na koledžu je bio u skijaško-trkačkom timu, zbog čega sam isprva i kliknula na njega, a dve sezone je radio kao instruktor, prvo u Park sitiju, a zatim u Zermatu*.“

„Dosad je savršen.“

Nola klimnu. „Jeste. Ima oko metar osamdeset, dobro je građen – ili bar tako kaže – peščanoplavu kosu i zelene oči. Nedavno se doselio u grad i nema mnogo prijatelja.“

„Ti ćeš to promeniti.“

„Da, pretpostavljam...“ Odjedanput se nadurila. „Ali...“

„U čemu je problem?“ Bruk je dolila vino u čaše i potvrdila uobičajenu porudžbinu.

„Vidiš, radi se o poslu. Naveo je da je umetnik.“ Izgovorila je to kao kaže: „Bavi se pornografijom.“

„Pa?“

„Pa? Pa šta to, do đavola, znači? Umetnik?“

„Hm, može da znači mnogo toga. Slikar, vajar, muzičar, glumac, pis...“

* Oba mesta su odmarališta odnosno ski-centri, jedno u Juti, SAD, a drugo u Švajcarskoj. (Prim. prev.)

Nola podiže ruku. „Molim te. Može da znači samo jednu stvar i obe znamo šta: da je nezaposlen.“

„Danas su svi nezaposleni. To je jednostavno šik.“

„Ma, daj. Prihvatam da je neko nezaposlen zbog recesije. Ali umetnik? To ne mogu da svarim.“

„Ne budi smešna, Nola! Gomile njih, hiljade, verovatno milioni izdržavaju se svojom umetnošću. Pogledaj Džulijana, on je muzičar. Zar bi zato trebalo da ne budem s njim?“

Nola zausti, ali se predomislila. Usledio je trenutak neprijatne tišine.

„Šta si htela da kažeš?“, upita Bruk.

„Ništa, zaista. U pravu si.“

„Ne, stvarno. Šta si htela da kažeš? Reci mi.“

Nola je vrtela stopu vinske čaše, delujući kao da bi radije bila negde drugde. „Ne kažem da Džulijan nije talentovan, ali...“

„Ali šta?“ Bruk se toliko nagnula da je Nola morala da je pogleda u oči.

„Ali nisam sigurna da bih ga nazvala muzičarem. Kada si ga upoznala, bio je nečiji asistent. Sad ga ti izdržavaš.“

„Da, bio je stažista kad smo se sreli“, reče Bruk, gotovo i ne skrivajući nervozu. „Bio je na obuci u *Soniju* kako bi se upoznao s muzičkom industrijom i shvatio kako stvari funkcionišu. I znaš šta? Samo zahvaljujući vezama koje je stvorio, neko mu je uopšte i posvetio pažnju. Da nije bio tamo svaki dan, pokušavajući da bude od koristi, misliš li da bi direktor A&R* izdvojio dva sata da gleda njegov nastup?“

„Znam, samo...“

„Kako možeš da kažeš da on ništa ne radi? Da li to stvarno misliš? Ne znam da li shvataš, ali poslednjih osam meseci proveo je u studiju i snimao album. I to ne neki isprazni projekat. *Soni* ga je evidentirao kao umetnika – opet ta reč – i platio mu unapred. Ako misliš da to nije pristojno zanimanje, stvarno ne znam šta da ti kažem.“

Nola podiže ruke i spusti glavu, braneći se. „Jeste, naravno, u pravu si.“

„Ne zvučiš mi ubeđeno.“ Bruk je postajala sve nervoznija. Opuštenost od vina odavno je nestala.

* A&R (*Artists and repertoire*) – ogranak muzičke produkcije (radi pod okriljem više izdavačkih kuća, među kojima je i *Sony*) koji se bavi lovom na talente i praćenjem rada poznatih umetnika. (Prim. prev.)

Nola je viljuškom gurala salatu, a zatim je spustila i pogledala prijateljicu. „Pa zar oni ne daju, na primer, gomile ugovora za snimanje svakom ko pokaže iole nadarenosti, računajući da samo jedan veliki hit isplaćuje sve neuspele numere?“

Bruk je bila iznenađena Nolinim poznavanjem muzičke industrije. Džulijan je govorio isto to, potcenjujući svoj okvirni sporazum i pokušavajući, kako je rekao, „da upravlja očekivanjima“ u pogledu toga šta taj ugovor zaista znači. Ipak, iz Nolinih usta to je zvučalo nekako poražavajuće.

„Osrednji talenat?“ Uspevala je samo da šapuće. „To misliš o njemu?“

„Naravno da ne, Bruk. Ne primaj to toliko lično. Samo mi je teško, kao prijateljici, da te gledam kako se ubijaš od rada da bi ga sve ove godine izdržavala, posebno kad su šanse da će iz toga išta proizaći toliko male.“

„Cenim tvoju brigu, ali treba da znaš da je prihvatanje dopunskog posla u privatnoj školi bio moj izbor, da bismo bolje živeli. Ne radim to iz milosrđa, već zato što stvarno verujem u njega i njegov dar i znam, čak i ako niko drugi u to ne veruje, da je pred njim sjajna karijera.“

Bila je neizrecivo oduševljena, možda i više od Džulijana, kad joj je pre osam meseci saopštio *Sonijevu* početnu ponudu. Dvesta pedeset hiljada dolara bilo je više nego što su u proteklih pet godina zajedno stekli, a Džulijan je novac mogao da upotrebi kako hoće. Kako je uopšte mogla da zna da će ih toliki priliv gotovine baciti u još veće dugove? Od tog avansa morao je da zakupi studio, angažuje dobre i skupe producente i tonce, pokrije sve troškove opreme i putovanja i plati studijske muzičare. Novac se istopio za nekoliko kratkih meseci, mnogo pre nego što su ijedan dolar potrošili za rentu, komunalije ili makar slavljeničku večeru. A kad su već svi fondovi iskorišćeni da bi Džulijan stekao slavu, nije imalo smisla odustajati. Potrošili su i svojih trideset hiljada – ušteđevinu koju su čuvali za kaparisanje stana, i svakodnevno upadali u sve veće dugove. Najstrašnije od svega bilo je ono što je Nola izrekla tako okrutno i jasno: šanse da Džulijan ikada povрати sve to vreme i novac, čak i ako *Soni* stane iza njega, bile su gotovo jednake nuli.

„Samo se nadam da zna koliko je srećan što ima ženu kao što si ti“, reče Nola, malo mekše. „Mogu ti reći da se ja sigurno ne bih tako ponašala, zbog čega mi je verovatno suđeno da zauvek ostanem sama...“

Utom je, na sreću, stigla pasta i razgovor je spontano skrenuo na bezbednije teme: koliko goji sos od mesa, da li Nola treba da zatraži povišicu ili ne, koliko Bruk ne voli Džulijanovu porodicu. Kada je mah-nula konobaru, tražeći račun, bez naručivanja tiramisua ili makar kafe, Nolin se zabrinu.

„Nisi ljuta na mene, zar ne?“ upita, spuštajući kreditnu karticu na kožnu fasciklu.

„Nisam“, slaga Bruk. „Samo sam imala naporan dan.“

„Kuda si sada krenula? Nećemo popiti piće posle večere?“

„Džulijan, u stvari, ima... Nastup“, odvrati Bruk, predomislivši se u poslednjem trenutku. Radije ne bi ni pominjala njegovu svirku, ali bilo joj je neugodno da laže Nolu.

„Oh, to je zabavno!“, reče ova vedro, iskapivši ostatak vina. „Da ti pravim društvo?“

Obe su znale da nije zaista želela da ide, što je bilo u redu, jer ni Bruk to nije htela. Njena prijateljica i njen muž lepo su se slagali i to je bilo dovoljno. Cenila je Nolin zaštitnički stav, znajući da to radi iz najboljih namera, ali teško joj je padalo saznanje da njena najbolja prijateljica stalno prosuđuje njenog muža, uvek na njegovu štetu.

„Trent je u gradu“, reče Bruk. „Ovde je na nekakvoj zameni, pa ću se naći tamo s njim.“

„Ah, dobri stari Trent. Kako mu se dopada medicinski fakultet?“

„Završio je, sada stažira. Džulijan kaže da mu se dopada Los Anđe-les, što je nemoguće. Rođenim Njujorčanima Los Anđeles jednostavno ne može da se dopadne.“

Nola ustade i obuče sako. „Izlazi li s nekim? Ako se dobro sećam, dosadan je do besvesti, ali je mnogo sladak...“

„Samo što se verio. S koleginicom gastroenterologom, takođe stažistkinjom, po imenu Fern; stažistkinja Fern, gastroenterolog. Prođu me trnci kad pomislim o čemu razgovaraju.“

Nolino lice zgrči se od gađenja. „Hvala ti na opisu. Kad bolje raz-mislim, mogao je biti samo tvoj...“

„Hm.“

„Samo hoću da vidim da li se još uvek ceni to što sam te upoznala s mužem. Da onomad nisi izašla s Trentom, još bi bila Džulijanova grupi devojka.“

Bruk se nasmeja i poljubi prijateljicu u obraz. Izvadila je deset i dva-deset dolara iz novčanika i pružila ih Noli. „Moram da požurim. Ako u narednih trideset sekundi ne stignem na metro, zakasniću. Čujemo se sutra?“ Zgrabila je kaput, mahnula Luki i projurila kroz vrata.

Čak i posle svih ovih godina, Bruk bi se stresla pri pomisli na to koliko je malo nedostajalo da se Džulijan i ona nikada ne nađu. Bio je jun 2001, samo mesec dana nakon što je diplomirala, i teško se privikavala na sedamdesetočasovnu radnu nedelju. Bila je podjednako rastrzana između pisanja seminarskog rada iz nutricionizma, stažiranja i rada u jednom neuglednom kafetu, kako bi sastavila kraj s krajem.

Znala je koliko je teško raditi dvanaest sati dnevno za dvadeset dve hiljade dolara – ili je bar mislila da zna. Nije mogla da predvidi umor od dugih radnih dana, nedovoljnu platu, premalo sna i strategiju deljenja nepunih pedeset šest kvadrata na Mari hilu s Nolom i još jednom prijateljicom. Kad ju je Nola jedne subote zamolila da krene s njom na neku živu svirku, glatko ju je odbila.

„Hajde, Bruki, moraš da izađeš iz ta četiri zida“, ubeđivala ju je prijateljica, navlačeći tesnu crnu majicu bez rukava. „Nastupa neki džez kvartet i trebalo bi da su stvarno dobri, a Beni i Kerolajn su nam sačuvali mesta. Pet dolara ulaz i dva dolara piće. Šta tu može da ti se ne sviđi?“

„Samo sam preumorna“, uzdahnu Bruk, bezvoljno menjajući kanale na sofi. „Moram da pišem rad, a za jedanaest sati moram da budem na poslu.“

„Hajde ne drami, Bruki. Imaš dvadeset dve, za ime boga. Trgni se i oblači. Krećemo za deset minuta.“

„Pada kiša...“

„Deset minuta i ni sekundu duže! Ili mi više nisi prijateljica.“

Kad su stigle do bara *Ru bis* u Ist vilidžu i smestile se za premali sto s prijateljima iz škole, Bruk je već zažalila zbog sopstvene slabosti. Zašto se uvek povinovala Noli? Šta je, zaboga, tražila u prepunom i zadržanom baru, pijući razvodnjenu tonik-votku i čekajući džez kvartet za koji nikad nije čula? Nije nešto ni volela džez. Ili, kad smo već kod toga, nije volela nastupe uživo, osim ako bi se radilo o koncertu Dejva Metjuza ili Brusa Springstina, gde je mogla da veselo otpeva sve pesme. Ovo, naravno, nije bilo takvo veče i zato je osećala mešavinu kajanja i ljutnje, a zatim i olakšanja, kad je dugonoga plavokosa šankerica zvecnula kašičicom o čašu.

„Hej, momci! Hej, svi, mogu li da vas zamolim za minut pažnje?“ Obri-sala je slobodnu ruku o farmerice i strpljivo sačekala da se gomila utiša.

„Znam da jedva čekate da čujete *Trajbsmene*, ali upravo smo dobili vest da su uleteli u zastoj na autoputu Long ajlend i neće stići na vreme.“

Začulo se glasno zviždanje i ruganje.

„Znam, znam, skroz bez veze. Prevrnula se traktorska prikolica, potpuni zastoj, bla, bla, bla.“

„Može li besplatna tura umesto izvinjenja?“; doviknuo je iz pozadine neki sredovečni čovek, podižući čašu.

Ona se nasmeja. „Žalim. Ali ako neko želi da se popne ovamo i za-bavi nas...“ Gledala je pravo u njega, ali on odmahnu glavom.

„Ozbiljno, imamo odličan klavir. Zna li neko da svira?“

Svi su se osvrtnali u tišini.

„Hej, Bruk, zar ti ne sviraš?“; prošapta Nola, dovoljno glasno da je čuju ostali za stolom.

Bruk prevrnu očima. „Izbacili su me iz benda u šestom razredu, jer nisam mogla da savladam čitanje nota. Koga još izbacuju iz srednjoškolskog benda?“

ŠankERICA se nije lako predavala. „Hajde, narode! Napolju jezivo pljušti i svi smo raspoloženi za malo muzike. Častim turu ako nas neko zabavi na par minuta.“

„Ja pomalo sviram.“

Bruk pogleda neurednog momka, koji je sedeo sam za šankom. Nosisio je farmerice, običnu belu majicu i pletenu kapu, uprkos tome što je bilo leto. Ranije ga nije zapazila, ali pomisli da bi možda mogao da bude privlačan, kad bi se istuširao, obrijao i skinuo kapu.

„Pa onda, u svakom slučaju...“ ŠankERICA ispruži ruke prema klaviru. „Kako se zoveš?“

„Džulijan.“

„Dobro, Džulijane, izvoli.“ Vratila se iza bara dok se Džulijan smeštao na klavirsku klupu. Odsvirao je nekoliko nota, usklađujući vreme i ritam, a publika je prilično brzo izgubila interesovanje i vratila se razgovoru. Čak i pošto je tiho odsvirao celu pesmu (neku sporiju, koju nije prepoznala), muzika je više podsećala na buku u pozadini. Ali, deset minuta kasnije, začule su se uvodne note pesme *Aleluja* i on počeo da peva iznenađujuće čistim, jakim glasom. U baru zavlada muk.

I ranije je čula tu stvar, pošto je nakratko bila opsednuta Leonardom Koenom. Međutim, jeza koja joj je prošla kroz telo bila je sasvim nova. Pogledala je oko sebe. Da li su se i drugi tako osećali? Džulijanove ruke lako su prelazile preko dirki, a svaka reč bila je ispunjena snažnim osećanjima. Tek kada je prošaputao poslednje *aleluja*, masa je odreagovala: pljeskala, zviždala, vrištala i složno poskakala s mesta. On je izgledao zbunjeno i pospano; nakon skoro neprimetnog naklona, povukao se do svoje stolice za šankom.

„Prokletstvo, dobar je“, rekla je neka klinka svom momku za stolom odmah iza njihovog, a oči su joj bile su prikovane za muzičara.

„Bis!“, viknula je jedna zgodna žena, stiskajući muževljevu ruku. Muž klimnu i ponovi njen uzvik. Ovacije su se za tren oka udvostručile i svi su tražili još jednu pesmu.

Šankerica ščepa Džulijana za ruku i povuče ga ka mikrofону. „Kakvo iznenađenje, zar ne, momci?“, viknula je, sijajući od ponosa zbog svog otkrića. „Da ubedimo ovog Džulijana da nam odsvira još nešto?“

Bruk se okrenu Noli, uzbuđena kao što dugo nije bila. „Misliš li da će odsvirati nešto drugo? Da li bi ikad poverovala da neki anonimus, koji sedi u nekom slučajnom baru, neke slučajne subotnje večeri, momak koji je došao da čuje tuđi nastup, ume tako da peva?“

Nola joj se osmehnula i nagnula se da je bolje čuje. „Stvarno je apsurdno talentovan. Šteta što tako izgleda.“

Bruk je ovo doživela kao ličnu uvredu. „Kako to izgleda?“

Meni se dopada taj imidž. A s takvim glasom, mislim da će jednog dana postati zvezda.“

„Nema šanse. Jeste nadaren, ali kao i milion drugih, koji su mnogo prijatniji i izgledaju daleko bolje.“

„Sladak je“, reče Bruk, pomalo ozlojeđeno.

„Sladak je kao tezgaroš s Ist vilidža. Ne kao rok zvezda.“

Pre nego što je skočila da ga brani, Džulijan se vratio na klupu i ponovo zasvirao. Ovog puta radilo se o obradi pesme *Let's Get It On* i nekako je opet uspeo da zvuči bolje nego izvorni izvođač – glas mu je bio dublji i seksepilniji, ritam malo sporiji, a lice odavalo duboku koncentraciju. Bruk je toliko potonula u muziku da gotovo nije primetila kako su se njeni prijatelji vratili ćaskanju i da je stigla obećana besplatna tura. Pili su i ćaskali, ali ona nije mogla da odvoji pogled od

razbarušenog momka za klavirom. Dvadeset minuta kasnije, kada je izlazio iz bara, klimajući zahvalnoj publici s najmanjim nagoveštajem osmeha, ozbiljno je razmišljala da ga prati. U životu nije učinila ništa slično, ali je osećala da bi to bilo u redu.

„Da li da odem i predstavim mu se?“, upitala je prijatelje, prekidajući razgovor.

„Kome?“, upita Nola.

„Džulijanu!“ Ovo je bilo razdražujuće. Zar niko drugi nije shvatao da je već zakoračio napolje i da će uskoro zauvek nestati?

„Džulijanu, onom za klavirom?“, upita Beni.

Nola zakoluta očima i otpi dobar gutljaj piva. „Šta planiraš? Da ga stigneš i kažeš mu kako možeš da tolerišeš njegovo potencijalno beskućništvo, sve dok budete nežno vodili ljubav na klaviru?“

Beni poče da peva. „Devet je sati u su... Nedelju uveče, stalna publika već pristiže...“

„Neki neugledni lik je do mene i ljubaka se s dragom nam Bruk“, dovrši Nola, smejući se. Zatim se kucnuše kriglama.

„Vi ste odlepili“, reče Bruk, ustajući.

„Nema šanse! Nećeš ga valjda pratiti? Beni, idi s njom. Čovek za klavirom mogao bi da bude serijski ubica“, reče Nola.

„Neću da idem za njim“, uzvratu Bruk. Ipak se probila do šanka; zavrivši nokte u dlanove i predomislivši pet puta, skupila je hrabrost da pita devojkicu za barom zna li bilo šta o tajanstvenom izvođaču.

Žena je mešala nekoliko mohita, ne podižući pogled. „Vidala sam ga ovde i pre, obično kad sviraju bluz i rok sastavi, ali nikad ni sa kim ne priča. Uvek je sam, ako me to pitaš...“

„Ne, ne, ja, uh... Ne, uopšte se ne radi o tome. Samo sam radoznala“, zamuckivala je, osećajući se kao idiot.

Krenula je nazad ka stolu, kad joj je šankerica doviknula: „Reče mi da ima stalnu teozgu na Aper ist sajdu. Lokal se zove *Triks* ili *Riks*, tako nekako. Utorkom. Nadam se da će ti to pomoći.“

Na prste jedne ruke mogla je da izbroji koliko je puta bila na živim svirkama. Nikad nije uhodila niti pratila nepoznatog muškarca i, s izuzetkom čekanja na prijatelja ili dečka deset ili petnaest minuta, nikad nije sedela sama u nekom baru. Međutim, ništa od toga je nije sprečilo da okrene nekoliko telefonskih brojeva kako bi pronašla to

mesto i, posle tri nedelje kidanja nerava, jednog veoma vrelog julskeg utorka zaista se našla u metrou; malo zatim, ušla je u lokal po imenu *Niks bar end laundž*.

Kad je sela za sto, našavši jedno od poslednjih mesta u najzabačelijem ćošku, znala je da je vredelo truda. Lokal se nije razlikovao od stotinu drugih, načičkanih duž Druge avenije, ali su gosti bili neobično izmešani. Umesto uobičajene gomile diplomaca s Aper ist sajda, koji su uživali u ispijanju piva nakon što bi olabavili nove novcate *bruks braders* kravate, publiku je te večeri činila skoro egzotična mešavina studenata Njujorškog univerziteta iz donjeg dela grada, parova u tridesetim, koji su pijuckali martini i držali se za ruke i horde pomodara odevenih u *Konvers*, koji su se retko viđali u tolikom broju van Ist vilidža ili Bruklina. Uskoro je lokal bio krcat. Sva mesta su bila popunjena, a pedeset do šezdeset ljudi stajalo je iza stolova: okupili su se iz jednog jedinog razloga. Bruk je bila šokirana saznanjem da ono što je iskusila kad je pre mesec dana čula Džulijana kako svira u *Ru bisu* – osećanje da je upravo otkrila nešto nesvakidašnje – nije bilo ni izdaleka usamljeno. Desetine ljudi već je znalo za njega i bili su spremni da putuju iz svih delova grada da ga čuju.

Kada je zauzeo svoje mesto za klavirom i započeo provete da li je sve podešeno kako treba, gomila je brujala u iščekivanju. Onda je počeo, a prostor kao da se uljuljkao u ritam. Neki su se jedva primetno njihali, neki zatvorili oči; svi su se nagingjali ka pozornici. Bruk dotle nije razumela šta znači izgubiti se u muzici, ali sada je osetila kako joj se celo telo opušta. Bilo da se radilo o uticaju crnog vina, erotičnog pevanja ili o potpuno nepoznatom osećaju bivanja u gomili potpunih stranaca, bila je omađijana.

Do kraja leta, odlazila je u *Niks* svakog utorka. Nikad nije zvala nekoga da joj se pridruži; kad su cimerke navalili da im kaže gde se to izgubi jednom nedeljno, izmislila je veoma uverljivu priču o književnom klubu s prijateljima iz škole. Samo to što je bila tamo, posmatrala ga i slušala muziku, stvorilo joj je utisak da ga poznaje. Do tada joj je muzika bila sporedna stvar, razbibriga na napornom poslu, vesela pesma za ples na zabavi, način da se prekrati vreme tokom dugih vožnji. Ali ovo? Ovo je bilo neverovatno. Bez ijedne reči, Džulijanova muzika

mogla je da joj poboljša raspoloženje, promeni stav i učini da oseti ono što nije mogla u svakodnevi.

Do ovih solo večeri u *Niksi*, njene nedelje bile su jednake: prvo posao, zatim veseli sati s istom grupom kolega i istim bučnim cimerkama. Bila je srećna, ali ju je sve to ponekad gušilo. Sada je Džulijan bio samo njen, a to što nikad nisu razmenili ni pogled nije je ni najmanje mučilo.

Bila joj je sasvim dovoljno što može da ga posmatra. On bi se, kako joj je izgledalo, posle svakog izvođenja pomalo nevoljno promovao okolo, rukovao se s ljudima i skromno prihvatao pohvale kojima su ga obasipali, ali nijednom nije ni pomislila da mu priđe.

Dve nedelje posle 11. septembra 2001. Nola ju je ubedila da izađe naslepo s tipom koga je upoznala na poslu. Svi njihovi prijatelji su pobjegli iz Njujorka da posete porodice ili obnove veze sa bivšima, a grad je još uvek bio obavijen oštrim dimom i ogromnom tugom. Nola se skrasila s nekim novim frajerom, provodeći skoro svaku noć u njegovom stanu, a Bruk je bila uznemirena i usamljena.

„Sastanak naslepo? Stvarno?“, upitala je, jedva podižući pogled s kompjutera.

„On je zlatan“, rekla je Nola jedne večeri, dok su sedele na kauču i gledale *SNL**. „Nećeš se udati za njega, ali je mnogo fin, i dovoljno sladak, i odvešće te na neko dobro mesto. Ako prestaneš da se ponašaš kao frigidna kučka, možda će se čak i zakačiti za tebe.“

„Nola!“

„Samo kažem. Mogla bi to da iskoristiš, znaš. I kad smo već kod toga, ni tuš ni manikir ne bi te ubili.“

Bruk ispruži ruke i prvi put primeti izgrizene nokte i hrapave zanoktice. Zaista su loše izgledale. „Ko je on, jedan od onih koje si izgustirala?“, upita.

Nola frknu.

„Jeste! Bila si s njim i sad ga prosleđuješ meni. To je odvratno. Ne. I moram da kažem, iznenađena sam. Čak ni ti obično nisi toliko loša.“

„Prekini, molim te“, reče Nola i prevrnu očima. „Upoznala sam ga pre nekoliko nedelja na nekom prikupljanju priloga. Bio je tamo s jednim mojim kolegom.“

* *Saturday Night Live* - popularna televizijska skeč-komedija koja ide uživo i prikazuje se kasno noću. (Prim. prev.)